

از «حق دانستن» خود در ایران برای کسب اطلاعات راجع به مسائل مربوط به سلامتی استفاده کنید

طبق قانون ایران، شما حق دارید راجع به مسائل و تصمیماتی که می‌تواند بر سلامت شما و جامعه‌تان تاثیر داشته باشد، اطلاع کسب کنید.

تیر ۱۳۹۹

حقوق شما در مورد اطلاعات مربوط به سلامتی

طبق اصل ۲۹ قانون اساسی ایران، دولت مسئول تأمین بهداشت جسمی، روانی، معنوی و اجتماعی برای مردم است. دستیابی به این حقوق با حق دسترسی به اطلاعات عملی می‌شود؛ حتی که حامی افراد در مطالبه حق‌شان بر سلامت است.

طبق قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات ایران، شما حق دارید از نهادهای عمومی و بسیاری نهادهای خصوصی درخواست اطلاعات کنید و آن‌ها، مگر در مواردی محدود، باید این اطلاعات را به شما ارائه کنند. این درخواست‌ها می‌تواند شامل اطلاعات راجع به فعالیت‌ها و تصمیمات مقامات دولتی، بودجه‌های وزارت بهداشت و پروژه‌های محلی و دولتی باشد. برای درک بهتر قانون و چگونگی استفاده از آن، به لینک منابع موجود درج شده در این راهنما مراجعه کنید.

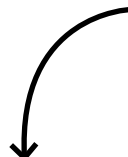
همچنین، بر اساس منشور حقوق بیماران، شما حق دسترسی به اطلاعات بهداشتی-درمانی که در اختیار بیمارستان‌ها، پزشکان و سایر مقامات خدمات درمانی است دارید. بیمارستان‌ها و درمان‌گاه‌ها نیز باید اطلاعات موجود راجع به فعالیت‌هایشان را منتشر کنند. البته اطلاعات شما باید اکیدا محرمانه نگاه داشته شوند.

قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات ایران

چه کسی می‌تواند درخواست اطلاعات کند؟

بر اساس قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات، تمام شهروندان ایرانی و اشخاص حقوقی (حتی موسسات عمومی) حق دسترسی به اطلاعات دارند. در نتیجه، افرادی همچون روزنامه‌نگاران، کارشناسان بهداشتی، دانشگاهیان، فعالین و شهروندان نگران همگی می‌توانند درخواست اطلاعات کنند.

روزنامه‌نگاران، کارشناسان
بهداشت، دانشگاهیان،
فعالین و شهروندان
نگران

چه نوع اطلاعاتی را می‌توان درخواست کرد؟

شما می‌توانید هرگونه اطلاعاتی که در اختیار نهادهای عمومی باشد، از جمله نسخه قراردادها، بودجه، توافقات، گزارش‌های منتشرشده و نشده، ایمیل‌ها، مجموعه داده‌های بیمارستان‌ها یا خلاصه پرونده‌ها را درخواست کنید. اطلاعات مورد درخواست همچنین می‌تواند اطلاعات شخصی خود شما مثل پرونده‌های پزشکی باشد که در اختیار نهادهای دولتی است. اطلاعات، مادام که به نوعی ثبت شده باشد، می‌تواند به هر شکلی باشد از جمله اسناد مکتوب، فایل‌های سمعی بصری، تصاویر، پرونده‌های الکترونیک و داده‌ها به شکل فیزیکی یا الکترونیکی.

هیچ دلیل قانونی برای ارائه درخواست نیاز نیست

آیا لازم است برای دسترسی به اطلاعات دلیل قانونی ارائه کنید؟

نه. طبق قانون لازم نیست برای مطرح کردن درخواست خود دلیل قانونی داشته باشید. در نتیجه لازم نیست نشان دهید که به طور مستقیم تحت تاثیر پروژه‌های هستید یا سلامت‌تان در خطر است. ماده ۷ قانون، نهادهای عمومی را از مطالبه هرگونه «دلیل یا توجیهی» از متقاضی منع می‌کند.

نهادهای تحت پوشش قانون

این قانون تمام نهادهای وابسته به حکومت (به معنای عام کلمه) از جمله قوای سه‌گانه مجریه، مقننه و قضائیه و همچنین نهادهای وابسته به آن‌ها و نهادهایی چون استانداری‌ها و شهرداری‌ها را در برمی‌گیرد. در ضمن نهادهای خصوصی از جمله شرکت‌ها و سازمان‌های غیردولتی که خدمات عمومی مثل خدمات درمانی ارائه می‌کنند نیز شامل این قانون می‌شوند. اما قابلیت اجرای آن در رابطه با نهادهای تحت نظر مستقیم رهبر جمهوری اسلامی با محدودیت‌هایی روبه‌رو است (طبق ماده ۱۰ قانون).

این قانون چگونه می‌تواند در رابطه با مسائل مربوط به سلامتی مفید واقع شود؟

حق دسترسی به اطلاعات و حق بر سلامت ارتباطی تنگاتنگ با یکدیگر دارند. قانون «انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات» ایران به شهروندان این حق را می‌دهد که بدانند مسئولین دولتی به چه شکل بودجه را خرج می‌کنند، خدمات را چگونه مدیریت می‌کنند و چگونه تصمیم می‌گیرند. استفاده از این حق کمک می‌کند تا مسئولین دولتی و سازمان‌های وابسته به دولت در مورد پروژه‌هایی که بر سلامت افراد تاثیر می‌گذارند پاسخگو نگاه‌داشته شوند و اقدامات بیشتری برای حمایت از حق بر سلامت افراد انجام دهند.

برای مثال درخواست اطلاعات راجع به طرح‌های دولت در رابطه با بهداشت زنان می‌تواند شامل این موارد باشد:

- در دسترس بودن دارو و درمان در درمانگاه محلی‌تان؛
- دفتر سلامت جمعیت در شهر شما در سال ۱۳۹۸ چقدر بودجه به مواد آموزشی مربوط به عادت ماهیانه زنانه اختصاص داده است؛ یا
- از سال ۱۳۹۴ تا ۱۳۹۷ در شهر شما چند پرسنل دولتی به بخش بارداری اختصاص داده شدند.

موضوعاتی که اطلاعات مرتبط با آن‌ها می‌تواند مورد درخواست قرار گیرد نامحدود است. بیمارستان‌ها و درمانگاه‌ها نیز باید اطلاعاتی راجع به فعالیت‌هایشان منتشر کنند.

شما همچنین حق دارید پرونده‌های بهداشتی-درمانی خود را که در اختیار بیمارستان‌ها، پزشکان و سایر مقامات خدمات درمانی است دریافت کنید. البته اطلاعات شما باید اکیدا محرمانه نگاه‌داشته شود تا بقیه افراد نتوانند به آن دسترسی پیدا کنند.

چگونگی ارائه درخواست

چند راه مختلف برای ارائه درخواست وجود دارد.

وزارت ارتباطات و فناوری اطلاعات درگاه اینترنتی برای ارائه و دریافت درخواست اطلاعات و تقاضای تجدیدنظر دارد <http://foia.iran.gov.ir> این درگاه اینترنتی قرار است که پلتفرم اصلی برای متقاضیان اطلاعات باشد و در حال حاضر به بسیاری نهادهای عمومی، از جمله وزارت بهداشت و نهادهای محلی آن وصل است. به علاوه، شما می‌توانید از راه‌های زیر درخواست خود را ارائه کنید:

- تسلیم فرم اینترنتی از طریق وبسایت نهاد مورد نظر (یا سایر درگاه‌های الکترونیکی) و یا از طریق درگاه وزارت ارتباطات
- ارسال با پست
- درخواست حضوری با مراجعه به واحد اطلاع‌رسانی نهاد مورد نظر

برخی اطلاعات شخصی از جمله نام، شماره کارت ملی یا شماره ثبت رسمی (برای شخصیت‌های حقوقی)، نشانی و شماره تلفن ایرانی برای ارائه درخواست لازم است. برای ثبت نام در دولت الکترونیک باید از کد ملی‌تان استفاده کنید.

برای دریافت اطلاعات چقدر باید صبر کنید؟

نهادهای عمومی و خصوصی باید ظرف ده روز کاری به درخواستها پاسخ دهند. نهادها موظفند که هنگام تشخیص این که با چه سرعتی به درخواستها پاسخ می‌دهند ماهیت، فوریت و ضرورت درخواست را در نظر بگیرند. در نتیجه، پاسخ به درخواستها ممکن است سریع‌تر از ده روز باشد.

نهادهای عمومی باید بلافاصله رسید کتبی یا الکترونیکی با ذکر تاریخ و شماره درخواست را به متقاضی ارائه کنند. درخواست را می‌توان از طریق درگاه اینترنتی ردگیری کرد.

<http://foia.iran.gov.ir>

نهادها باید به یکی از چهار شیوه زیر، حسب درخواست متقاضی، پاسخ دهند:

- پاسخ اینترنتی از طریق نشانی ایمیل داخلی متقاضی
- پاسخ اینترنتی از طریق شماره پرونده ملی متقاضی
- پاسخ کتبی به نشانی و کد پستی ارائه شده توسط متقاضی
- پاسخ کتبی و حضوری

بیشتر درخواستها باید رایگان انجام شوند

هزینه

دسترسی به اطلاعات باید به صورت رایگان فراهم شود. اما ممکن است برخی درخواستها هزینه‌هایی دربرداشته باشند.

نهادهای اجرایی می‌توانند درآمدهای حاصل از فروش انتشارات و نرم‌افزارها را، به شرط این که این تعرفه‌ها به تایید کمیسیون رسیده باشند، صرف پوشش هزینه‌های خدمات کنند. سایر نهادها نیز اجازه دارند برای خدمات خود تقاضای هزینه کنند. اما تاکنون بیشتر درخواستها بدون دریافت هزینه پاسخ گرفته‌اند.

چه اطلاعاتی را می‌توان ارائه نکرد؟

نظارت بر ورود مهاجرین به کشور

طبق مواد ۱۳ تا ۱۷ قانون، هفت استثنا بر ارائه اطلاعات تعیین شده است (متن کامل قانون را می‌توانید در این‌جا بخوانید:

<https://rc.majlis.ir/fa/law/show/780303>)

اطلاعات را می‌توان در صورتی ارائه نکرد که مربوط به موارد زیر باشد:

- اسرار دولتی (چنان‌که در قانون اسرار دولتی سال ۱۳۵۳ تعیین شده)
- حفظ حریم خصوصی
- حمایت از سلامتی و اطلاعات تجاری
- امنیت و آسایش عمومی
- پیشگیری از جرائم یا کشف آن‌ها، بازداشت یا تعقیب مجرمان
- بازرسی و جمع‌آوری مالیاتی یا هزینه‌های حقوقی
- اعمال نظارت بر مهاجرت به کشور

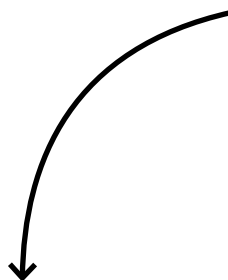
این استثناها عموماً مطلق نیستند. بسیاری از آن‌ها نهادها را موظف می‌دارند نوعی ضرر جانی یا مالی را نشان دهند. اگر به درخواستی پاسخ داده نشود، باید خواهان توضیح یا مستندات کتبی شویید.

مهم است توجه داشته باشید که استثنائات هفتگانه فوق در مواردی که درخواست شما منجر به بر ملا شدن مخاطرات زیست‌محیطی یا تهدیدی برای بهداشت عمومی شود، اعمال نمی‌شود (تبصره ماده ۱۷). این نکته بسیار مهمی است که در صورت رد شدن درخواست مربوط به بهداشت و سلامت باید در نظر داشته باشید.

در موارد زیر نیز رد درخواست ممکن است:

- وقتی نهادی درخواست را ناکامل بداند یا اطلاعات کافی در درخواست ارائه نشده باشد. در چنین مواردی متقاضی می‌تواند با تسلیم درخواست دیگری اطلاعات ناقص را تکمیل کند.
- متقاضی اسناد یا اطلاعاتی را درخواست کرده که علناً منتشر شده و از طریق وبسایت نهاد قابل دسترسی است. البته اطلاعات منتشر شده باید دقیقاً اطلاعات درخواستی شما باشد، نه چیزی مشابه یا ناقص‌تر از درخواست شما.

باید بین دسترسی به اطلاعات و حق داشتن حریم خصوصی ایجاد توازن کرد

آنچه باید در مورد توازن حریم خصوصی و دسترسی به اطلاعات بدانیم

حق دسترسی به اطلاعات باید با احتساب حق داشتن حریم خصوصی رعایت شود. در نظر گرفتن این مساله خصوصاً در رابطه با دسترسی به اطلاعات مربوط به سلامتی و درک محدوده‌های لازم اهمیت بیشتری پیدا می‌کند. چنان‌که در بالا دیدیم، طبق ماده ۱۴ قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات، می‌توان درخواست اطلاعاتی را که مربوط به حریم خصوصی یا داده‌های شخصی افراد باشد رد کرد. البته، این استثنا مطلق نیست. این ماده به نحو موسعی تنظیم شده و در نتیجه، در عمل، ممکن است ارزیابی برخی درخواست‌ها بسته به ارتباطشان با منفعت عمومی متفاوت باشد. برای مثال، ممکن است استثنای حفظ حریم خصوصی در مورد اسامی مقامات و فعالیت‌های رسمی‌شان به شکل متفاوتی اعمال شود. این مساله بسته به این است که درخواست تا چه حد توانسته باشد ارتباط بین منفعت عمومی و اطلاعات درخواستی را نشان دهد. حق حریم خصوصی در رابطه با اطلاعات و آماری که اسم افراد در آن ذکر نشده و به صورت ناشناس ثبت شده است اعمال نمی‌شود؛ برای مثال تعداد افرادی که در یک منطقه مبتلا به بیماری یا ویروس خاص شده‌اند.

در ایران، اصل محرمانه بودن داده‌های بیماران توسط قوانین ناظر بر بهداشت و سلامت تعریف شده است. منشور حقوق بیمار ۱۳۸۸ می‌کوشد تا بیماران را از حقوق خود آگاه کند. این منشور می‌تواند به افراد در رابطه با تصمیم‌گیری‌های مرتبط با سلامت خود کمک کند. موارد زیر از جمله مهم‌ترین بخش‌های این منشور در رابطه با دسترسی به اطلاعات و حریم خصوصی است:

- ارائه خدمات درمانی باید بر بنیان احترام به حریم خصوصی بیمار و عمل به اصل محرمانه بودن اطلاعات باشد؛
- عمل به اصل محرمانه بودن اطلاعات برای تمام اطلاعات مربوط به بیمار ضروری است مگر در مواردی که قانون استثنایی تعیین کرده باشد.

طبق قوانین ایران، اصل محرمانه بودن از جمله جنبه‌های حقوقی اسناد و پرونده‌های پزشکی است.

حریم خصوصی بیمار باید در تمامی مراحل پزشکی، از جمله تشخیص و درمان، مورد احترام قرار گیرد. در نتیجه، تمامی تسهیلات لازم برای تضمین حریم خصوصی بیمار باید تامین شود.

دستورالعمل‌ها به صراحت مقرر کرده است که اطلاعات بیمار کاملاً محرمانه است و استفاده از آن تنها با اجازه کتبی و رضایت بیمار ممکن است.

قوانین ایران، از جمله ماده ۶۴۸ قانون مجازات اسلامی، برای آن دسته از مسئولین حرفه پزشکی که اطلاعات خصوصی را خارج از چارچوب قانون برملا می‌کنند، مجازات در نظر گرفته‌اند.

اطلاعات بالینی بین پزشک و بیمار محرمانه باقی می‌ماند

این مساله البته ظرافت‌هایی دارد. بر اساس دستورالعمل‌های وزارت بهداشت، اسرار بیماران تنها در مواردی می‌تواند افشا شود که این کار برای جلوگیری از خسارت ضروری است. در چنین مواردی، اطلاعات تنها باید با کسانی که برای جلوگیری از خسارت به دانستن آن نیاز دارند در میان گذاشته شود. این دستورالعمل‌ها مقرر می‌کند که افشای اسرار باید با کمترین خسار برای بیمار انجام شود. برای مثال، در صورت گسترش یا خطر گسترش یک بیماری واگیردار، تشریح اطلاعات باید بدون نام بیمار یا اطلاعات مشخص او انجام شود. چرا که در این‌جا مصالح عموم بر حق فرد ارجحیت دارد.

اگر درخواست شما برای اطلاعات رد شد چه کنید؟

اگر درخواست شما برای اطلاعات رد شد، نهاد مربوطه باید دلایل قانونی رد درخواست را به متقاضی توضیح دهد.

شما حق تقاضای تجدید نظر دارید. اگر فکر می‌کنید رد درخواست شما مغایر با قانون بوده است، می‌توانید نزد کمیسیون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی شکایت کنید. طرح شکایت از طریق دولت الکترونیک یا مکاتبه مستقیم با کمیسیون نیز ممکن است.

اطلاعات تماس:

شماره تلفن دبیرخانه: ۰۲۱۸۸۷۱۴۸۴۳

نمبر (فاکس): ۰۲۱۸۸۷۱۵۳۱۶

ایمیل: commission@iran.ir

مراجعه به دادگاه

برای شکایت نسبت به رد درخواست می‌توان به دادگاه نیز مراجعه کرد. طبق قانون اساسی ایران، شکایت علیه نهادهای دولتی از جمله کمیسیون اطلاعات را می‌توان در دیوان عالی اداری ایران مطرح کرد. ارائه شکایت از طریق مراجعه حضوری و یا از طریق درگاه قوه قضائیه نیز ممکن است: <http://www.adliran.ir>

در این وبسایت، دستورالعمل‌هایی برای تسلیم شکایت به دیوان عالی اداری نیز وجود دارد: <https://divan-edalat.ir/show.php?page=documents>

نهادها باید در صورت رد درخواست اطلاعات دلیلی قانونی ارائه کنند

قوانین بهداشت ایران در مورد دسترسی به اطلاعات چه می‌گویند؟

حقوق قانونی دیگری نیز در زمینه دسترسی به اطلاعات مربوط به سلامتی وجود دارد. طبق دستورالعمل وزارت بهداشت، بیمار می‌تواند به اطلاعات شخصی خود دسترسی داشته باشد و می‌تواند درخواست کند اطلاعاتی که در اسناد پزشکی‌اش ثبت شده اصلاح شود. ایران مجموعه قوانینی در زمینه حقوق دسترسی به اطلاعات برای بیماران تصویب کرده است. در این قوانین، موارد زیر پیش‌بینی شده است:

برخی قوانین به بیماران حق دسترسی به اطلاعات

درمانی می‌دهند

۱. حق بیمار برای دسترسی به پرونده پزشکی خود و اطلاعاتی که در آن ثبت شده؛ برای دسترسی به پرونده، بیمار باید درخواست کتبی ارائه کند. افراد بالای ۱۸ سال می‌توانند فرم درخواست پر کنند (مثلاً از طریق درگاه: <http://sib.arums.ac.ir>) و نسخه‌ای از پرونده پزشکی خود دریافت کنند. اجازه دسترسی به پرونده بیمار به اقوام او تنها با ارائه فرم رضایت‌نامه از سوی بیمار ممکن است. برای بیماران زیر ۱۸ سال یا بیمارانی که در هشیاری کامل نیستند (افراد در کما، بیماران مبتلا به اختلالات و بیماری‌های روانی و غیره)، قیم یا نماینده قانونی آن‌ها می‌تواند با پر کردن فرم درخواست نسخه پرونده را دریافت کند. در صورت فوت بیمار، وارث می‌تواند یک نسخه پرونده را دریافت کند.

۲. بر اساس قانون، نسخه پرونده پزشکی باید رایگان ارائه شود.

۳. کارفرما تنها با اجازه یا رضایت کتبی بیمار می‌تواند به پرونده‌های پزشکی او دسترسی پیدا کند.

مواد قانونی دیگری نیز در ایران از حق دسترسی به اطلاعات مربوط به سلامت حمایت می‌کنند. برای مثال، منشور حقوق بیماران به روشنی می‌گوید که بیمار باید به تمام اطلاعاتی که در پرونده بیمارستانی او ثبت شده دسترسی داشته باشد؛ بتواند نسخه تصویری از آن دریافت کند و همچنین خواهان اصلاح هرگونه خطا در پرونده‌اش شود.

طرح سپاس (مخفف «سامانه پرونده الکترونیکی سلامت») مورد دیگری است که باید به آن اشاره کرد. این طرح بر اساس سیاست‌های موجود درباره ایجاد پرونده‌های الکترونیکی سلامت در ایران است. طبق این طرح، ضروری است که بیمار دسترسی به بازبینی پرونده پزشکی خود را داشته باشد یا بتواند درخواست چنین دسترسی را مطرح کند. بر اساس اظهارات دولت، تمام شهروندان ایران حق دارند پرونده الکترونیکی سلامت داشته باشند که قابل شناسایی و دارای شماره ملی آن‌ها است. بر اساس این طرح و اعلامیه‌های موجود، اتباع خارجی مقیم ایران نیز می‌توانند از این سامانه استفاده کنند.

برای ثبت نام به این درگاه مراجعه کنید: <http://sib.arums.ac.ir>

مردم در ضمن حق دارند اطلاعات محرمانه بهداشتی-درمانی خود را کنترل کنند (با اجازه یا رضایت). البته این حق استثنای قانونی هم دارد. از جمله نظارت عمومی بر بهداشت (مثلاً پیگیری در مورد بیماری‌های عفونی) و نیازهای مشخص پژوهشی بهداشتی-درمانی همچون مطالعات همه‌گیرشناسی (اپیدمیولوژی) که نیاز به بررسی پرونده‌های پزشکی جمعیت بزرگی دارد. این بررسی با نظارت هیات رسمی بررسی که وظیفه پاسداشت حریم خصوصی را دارد صورت می‌گیرد.

با اطلاعات به دست آمده از طریق درخواست اطلاعات چه می‌توانید

اطلاعاتی که دریافت می‌کنید اطلاعات عمومی است و بر اساس قوانین و استانداردهای بی‌المللی، شما باید بتوانید از آن در گزارش‌ها یا تحقیقات خود استفاده کنید. اما قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات در رابطه با نشر و استفاده از اطلاعات به دست آمده از طریق درخواست اطلاعات ساکت است و تنها به شکل مبهم به قوانین و مقررات مربوطه ارجاع می‌دهد. برای محافظت از خود، به نوع درخواست اطلاعات، سازمان مورد درخواست و نحوه استفاده از اطلاعات دقت کافی کنید. به خاطر داشته باشید که پرونده پزشکی شخصی شما عمومی نیست مگر این‌که خودتان تصمیم بگیرید آن را عمومی کنید.

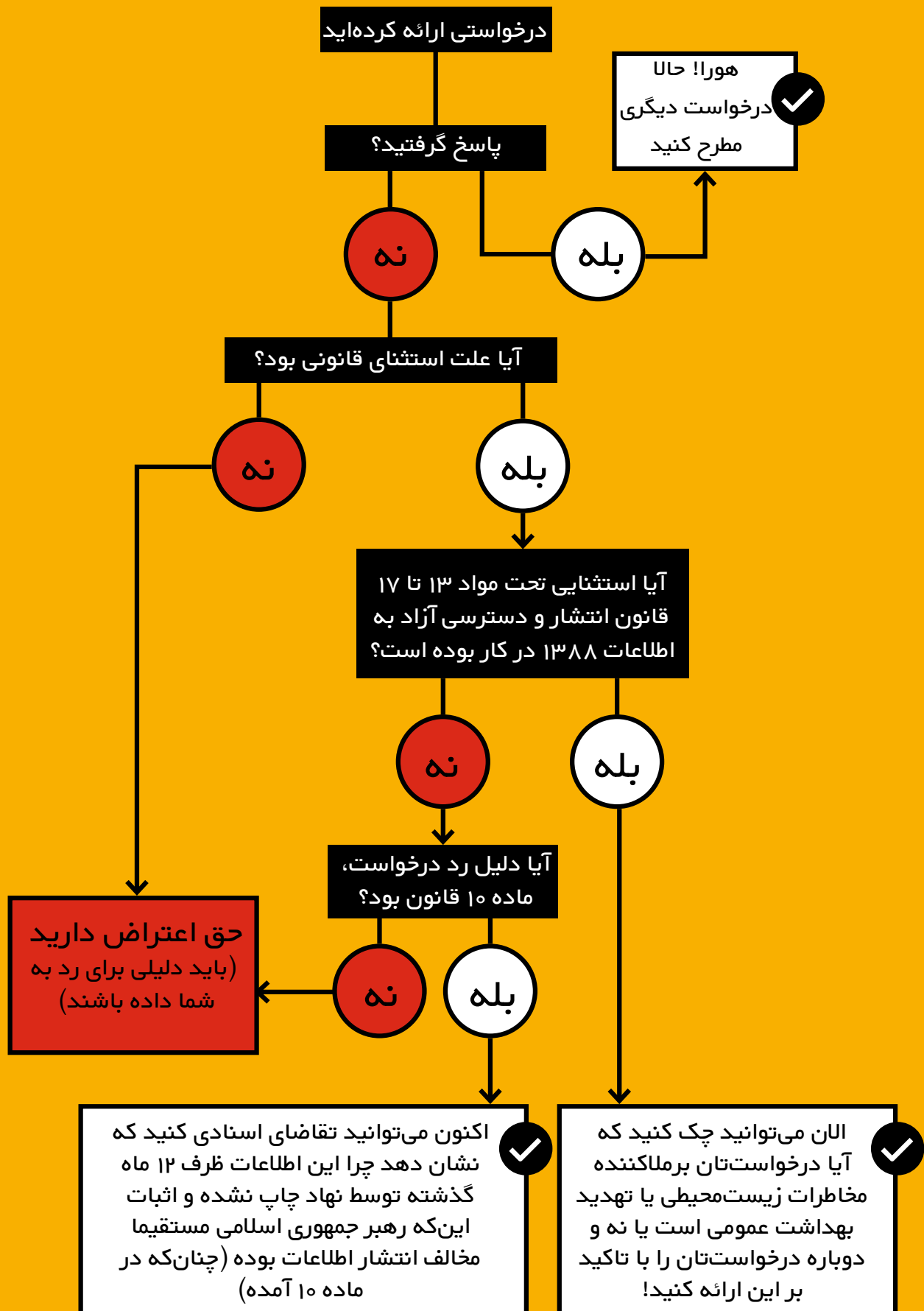
سرپیچی از قانون
جریمه مدنی دارد

اگر نهادها از ارائه اطلاعاتی که محق به دریافت آن هستید خودداری کنند

ماده ۲۲ قانون، برای نقض عامدانه مقررات این قانون توسط نهادهای عمومی، از جمله محدود کردن غیرقانونی دسترسی به اطلاعات، حذف یا تغییر اطلاعات و سرپیچی از مهلت‌های تعیین شده جریمه نقدی بین ۳۰۰ هزار تا ۱۰۰ میلیون ریال در نظر گرفته است. شما می‌توانید از کمیسیون اطلاعات بخواهید که این مجازات را اعمال کند.

اگر درخواست شما رد شود چه گزینه‌هایی دارید؟

علاوه بر حق شهروندان برای درخواست اطلاعات از نهادها، بر اساس الزامات قانونی، نهادها باید به شکل منظم اطلاعاتی در مورد فعالیت‌های خود منتشر کنند.

طبق قانون انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات، نهادهای عمومی و خصوصی همچنین باید فعالانه و بدون دریافت درخواست اطلاعاتی راجع به فعالیت‌های خود منتشر کنند. این شامل اطلاعاتی است در مورد:

- وظایف و الزامات قانونی نهاد
- قوانین و مقررات ناظر بر فعالیت‌های نهاد
- ساختار سازمانی و وظایف هر سمت درون نهاد تا پایین‌ترین سطح
- فهرست کامل مدیران
- فهرست نهادهای بالادست و پایین‌دست و راه‌های دسترسی به آنها
- صفحه‌های که امکان اعتراض به فعالیت‌های نهاد را فراهم می‌کند؛ و
- آگهی‌های مزایده‌ها و مناقصات و اعلام آخرین وضعیت آنها

فهرست کامل اطلاعاتی که نهادها باید منتشر کنند در آیین‌نامه سال ۱۳۹۳ موجود است.

طبق تبصره ۱ ماده ۱۰ قانون، انتشار فعالانه اطلاعات توسط نهادهای که تحت نظر مستقیم رهبر جمهوری اسلامی است، منوط به عدم مخالفت رهبر است.

در این‌جا به این نکته توجه کنید: اگر خواهان اطلاعاتی هستید که به نظر شما باید فعالانه توسط یکی از این نهادها منتشر شود (برای مثال توسط یک بیمارستان نظامی) اما منتشر نشده، شما حق دارید انتشار این اطلاعات را درخواست کنید و خواهان اسنادی شوید که مخالفت رهبر با انتشار فعالانه این اطلاعات را نشان می‌دهد.

از جمله سایر مواد قانونی که انتشار فعالانه اطلاعات را تشویق می‌کند منشور حقوق بیماران است که مجموعه‌های پزشکی را مقرر می‌کند به بیماران اطلاعات ارائه دهند. این منشور به روشنی می‌گوید که اطلاعات باید به نحو مطلوب و به میزان کافی در اختیار بیمار قرار گذاشته شود. منشور به صراحت می‌گوید که اطلاعات باید شامل موارد زیر باشد:

- محتوای منشور حقوق بیماران هنگام پذیرش
- مقررات و هزینه‌های قابل پیش‌بینی بیمارستان از جمله خدمات درمانی و غیردرمانی و مقررات بیمه و معرفی سامانه‌های حمایتی هنگام پذیرش بیمار
- نام، مسئولیت و رتبه حرفه‌ای اعضای گروه پزشکی مسئول ارائه مراقبت از جمله پزشکان، پرستاران، دانشجویان و رابطه حرفه‌ای‌شان با یکدیگر
- روش‌های تشخیص و درمان و نقاط ضعف و قوت هر روش و عوارض احتمالی آن، تشخیص بیماری، عوارض آن و تمام اطلاعاتی که ممکن است بر روند تصمیم‌گیری بیمار تاثیر بگذارد
- نحوه دسترسی به پزشک معالج و اعضای اصلی گروه پزشکی در طول درمان

منشور بیماران درمانگاه‌ها را
وا می‌دارد اطلاعاتی کلیدی
ارائه کنند

اطلاعات بیشتر

برای اطلاعات بیشتر به وبسایت article19.org مراجعه کنید:

- [درگاه تسلیم درخواست](#)
- [تحلیل حقوقی قانون آزادی اطلاعات در ایران](#)
- [راهنمای عمومی ارائه درخواست در ایران](#)